

DIVADELNÍ Piknik

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

12. KVĚTNA 2012
číslo 3

CHCI PIKNIK NEJEN O DIVADLE

rozhovor s ředitelem Divadelního Pikniku Volyně Jiřím Houzímem

Jak vznikl nápad pozvat celostátní přehlídku do Volyně?

Na internetu jsme našli výběrové řízení na organizaci národní přehlídky a začali jsme s tím trochu koketovat. Říkali jsme si, že jsme malé město a asi to nepůjde, ale pak nás přemluvili kamarádi, kteří se dlouho pohybují na poli amatérského divadla, abychom si přihlášku podali. Nakonec jsme se rozhodli, že to zkusíme. Nějaké zkušenosti jsme měli, pořádali jsme deset let krajskou přehlídku Volyňské divadelní jaro. Po deseti letech toho ale už bylo dost, navíc byl zaběhnutý systém porotců, kteří jezdili na jednotlivé přehlídky, a my jsme marně hledali někoho, kdo by nám přijel porotovat. Naši také byli dobří a vyhrávali, vznikaly proto pochybnosti o nestrannosti poroty. Nakonec vše skončilo odchodem přehlídky do Račic.

Čím jste chtěli zaujmout ve výběrovém řízení?

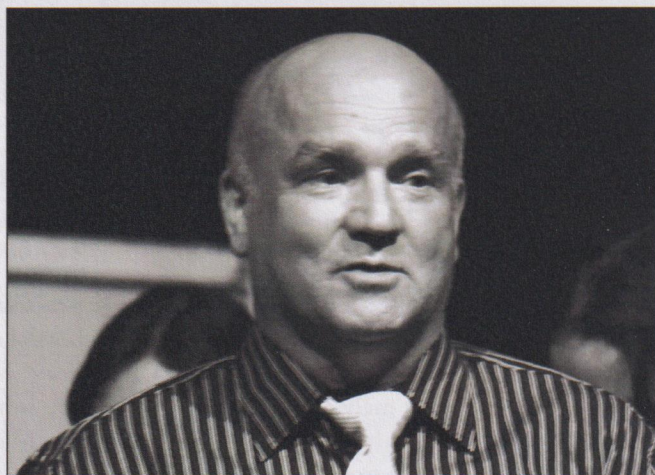
Nabídlí jsme prostory, které máme. Jeden v sále Na Nové a pak menší, komornější v kině. Nabídlí jsme i další prostory, možnost hraní venku nebo plovárnu, kde je velké jeviště, ale zatím na ně nedošlo. Třeba někdy příště. Vždycky jsem měl rád přehlídky, které byly nejen o divadle, ale i o setkání, kdy soubory přijedou, zůstanou celou dobu přehlídky a komunikují navzájem. Posuzují samy sebe v konfrontaci s ostatními. Dnes je to ale trochu upozaděno, rychlá doba nedovolí tolik lidem zůstat.

Je Piknik unikátní kulturní událostí ve Volyni, nebo hostíte jiný, podobně velký projekt?

Volyně je malé město, má tři tisíce obyvatel i s okolními vesničkami. Piknik je tedy unikát. Pro nás to byla výzva i možnost prezentovat se světu, zviditelnit Volyni. Děláme něco obdobného, byť v menším rozměru, okolo cestovatelských přednášek – Volyňský rozcestník. Tam je důležité, že si snímky jezdí prezentovat sami cestovatelé. Mezi nimi se v minulých letech ukázala jména jako Švaříček, Kratochvíl, Lichtag.

Jaká je místní kulturní náplň v průběhu roku?

Jsme malé město a rostoucí počet akcí se stává kontraproduktivním, pořád chodí jedni a titíž lidé, příznivci divadla i vážné hudby. Zveme divadla, začali jsme se více

zaměřovat na amatéry, protože na profesionály nejsou peníze. Když udělám jedno, dvě představení v měsíci, lidé chodí. Za přehlídku je ale divadel šestnáct, což je hodně. Dříve se diváctvo na přehlídkách skládalo z ostatních souborů. Oslovili jsme proto okolní i vzdálenější soubory, Horažďovice, Sušice, ať se přijedou podívat. Piknik je koneckonců první celostátní přehlídka v jihočeském kraji.

Máte podporu od města a kraje?

Určitě. Bylo to vidět už na zahájení, kam přijel hejtman jihočeského kraje i starosta města a zástupci některých firem. Je vidět, že se k tomu staví velice kladně, berou Piknik jako prezentaci města i kraje. Jejich podpora je samozřejmě i finanční.

Už jste se přesvědčili, že amatérské divadlo má ve Volyni tradici. Jak funguje místní divadelní soubor?

Soubor Bozděch, který vznikl v roce 1891, byl prvním divadelním souborem s názvem. Předtím divadlo hrála uskupení lidí, od tohoto roku se divadlo hraje za spolek. V osmdesátém roce jsme založili Studio Piki Volyně. Máme dva dětské soubory, Pidi – Piki a Mini – Piki. Současně soubor hraje dvě hry, fungují v něm tedy dvě skupiny. Všechno vítání, roznášení buchet, to dělá soubor. Musí, vždyť je nositelem grantu.

-jip-

Hadar Garlon: Mikve

I CHLAPI MAJÍ SLZY NA KRAJÍČKU

Rozhovor s Janou Štěpánovou, představitelkou Šošany v inscenaci Mikve

Co na vážné téma říkají kromčížští diváci, chodí vůbec do divadla na Mikve?

Nejdříve jsme měly strach, aby lidi chodili, když zařadíme ne zrovna komedii. Ale od premiéry máme plno. Tohle byla myslím jedenáctá repríza, zprávy o inscenaci se mezi lidmi rozkřikly a neustále se prodávají lístky. Bály jsme se, co na to řeknou chlapi, když je to výhradně ženské téma. Někteří tomu nerozumí, ale jsou mezi nimi i tací, kteří na konci mají taky na krajíčku.

Máte celou černobílou scénu a stejně tak pojaté kostýmy. Myslíte, že i příběh je černobílý?

To určitě ne! Černá a bílá jsou symboly židovského oblečení – smutku a radosti. Když se nám tam vloudí červená, je to symbol vzpurnosti. A zlatá je v pořádku proto, že židovkám hodně záleží na upravenosti a také se rády zlatem zdobí. Než jsme měly premiéru, jela asistentka režie pracovně do Izraele a vše nám zjišťovala a hlavně to nafoťila. Informace a obrázky nám hodně pomohly k získání vnitřní jistoty, že neděláme žádný fatální kopanec vůči jejich náboženství.

Jaké to je pracovat - včetně režisérky - pouze v ženské sestavě?

Úžasně! My máme babskou partu, protože jsme společně dělaly už Jeptišky I a II. Máme ženský sněm, který funguje slušně. S Miroslavou Kolářovou jsme spolupracovaly poprvé, dříve nás režíroval její muž Ladislav Láry Kolář. Mirka je citlivá osoba, vnesla do inscenace hodně emocí a pomohla nám s herectvím, dlouho nám vyprávěla o postavách a společně jsme si o nich povídaly. Ženská ruka zde byla důležitá také pro svou trpělivost.

Dostaly jste se při zkoušení i na vaše vlastní příběhy?

My se známe hodně dobře,

zkoušíme a hrajeme spolu už delší dobu, takže to asi nebylo nutné. Ale spíš tam byla asociace toho, že se takové věci dějí dnes a denně – forma násilí, falešné kamarádství. Asi se do příběhu nedostaly naše životy, ale do našich životů se dostal židovský příběh. Dozvěděly jsme se informace, ke kterým bychom se normálně nedostaly, jely jsme se podívat do Mikve v Brně a dostaly se do blízkosti židovské komunity.

Kolik je vody v Mikve?

Asi čtyři kýbly, máme tam nafukovací dětský bazének.

-leh-

JAK SE NEUTOPIT V MIKVE

Divadelní spolek Kroměříž si vybral k inscenování text Hadar Galron „MIKVE“. Tuto dramaturgickou volbu považujeme za více než šťastnou, a to nejen proto, že se jedná o text, kde důvodem jeho vzniku je silná osobní zkušenost autorky (imigrace do Izraele, výchova v ortodoxní náboženské škole, vstup do armády proti vůli rodičů, studium oboru divadla na univerzitě v Tel Avivu), ale také schopnost hereckého souboru i režisérky se k tomuto textu vztahovat a angažovaně (v tom nejlepším slova smyslu) uchopovat nabízená témata. Není to nikterak jednoduché, neboť předloha pracuje s izraelskými (židovskými) realitami, které mohou být problematické v komunikaci s divákem. Konvence a symbolika, na kterých příběh stojí, nemusí být českému divákovi blízká. Nicméně kvalitu a vertikálu textu, který je niternou výpovědí a jistým svébytným záznamem reality všedních dní izraelských žen, uchopujeme přes silná témata obecnější, chcete-li, globálnější.

Příběh Chedvy jako oběti domácího násilí a její útěk z rodinného finančního zajištění, i její dcery Eliševy, která od incidentu se svým otcem není schopná promluvit. Příběh obrazně, ale v závěru i fakticky obětované Tehíly, která je donucena ke sňatku s neznámým, ale především nemilovaným mužem. Příběh souboje dvou životních postojů mezi Šošanou a Širou, kdy její osobní vzpoura proti ortodoxnímu náboženskému systému, který zasahuje až do samé nejintimnější podstaty ženské nejen tělesné, ale i mentálních existence, zprvu tvrdě naráží

na nepochopení komunity zdejších žen. To vše inscenováno na půdorysu „lázeňského“ provozu, původně rituálního ponožování, dělá z mikve spíše institucionální a ortodoxní náboženský nástroj, a tím jej vytrhává z původních kořenů. Velkou výhodou textu je také jistý druh očištného humoru a skutečně „neortodoxní“ pohled na ženy, jejich individuální konkrétní životní situace. V tom je nám svým asociacím způsobem sdělení a prožitkem všech akterek příběhu blízký, a dokonce bourá onu „feministickou“ hradbu mezi diváky, kdy výsledkem je ten fakt, že je naprosto jedno, zda je divákem žena či muž.

Sourodý a v prostředcích jednotný výše uvedený angažovaný herecký projev s jasným nastavením jeho míry přináší divákovi onen tak potřebný a důležitý pocit sounáležitosti, empatie s komunitou „izraelských“ žen. Funkční realistická scénografie. Díky „neviditelné“ citlivé režii, která se až do samého závěru instinktivně vyhýbá efektu jako základnímu výrazovému prostředku, ale pokorně, jako jedna z oněch „izraelských“ žen, slouží tématům ve hře obsaženým. Vyzdvihovat jednotlivé herecké výkony by jistě bylo možné, leč důležitější je spíše ona vzájemná souhra hereček, která paradoxně vytváří na jevišti další svébytnou komunitu žen, kterým se společnými silami podařilo neutopit se v textu MIKVE další skvělé a odvážné ženy Hadar Galron. A to není málo.

Jaromír Hruška

Kroměřížské představení je třetí inscenací tohoto textu, kterou jsem viděla. Pro mne tato Mikve nejvíce splňuje to, co od dobrého divadla očekáváme. Nehrál se obrázek z ortodoxního Izraele, ale příběh, který se svým obecným jádrem dotýká nás všech. Kromě vyrovnaných hereckých výkonů oceňuji jednoduchou a přitom velmi působivou scénografií.

Jana Urbanová

6. května (datum z kalendáře) už jsem měla svou svatební noc za sebou, takže se cítím absolutně ve věci, co se týká Mikve. Od páté ranní hodiny do půl sedmé (tedy hodinu a půl) společně se svým čerstvě zákonitým manželem jsme „vytuhli“ v jednom spacáku v karavanu... Asi bych se měla jít vykoupat. Doporučuju místní koupaliště a prodejnu se spodním prádlem (EVA – směrem na náměstí vlevo), kde mají slevu na plavky (už od 99 Kč). Černé, bílé, ale i červené...

paní Huláková

Na to, že jsem Čech a ještě ke všemu muž, to bylo pro mě téma velmi exotické. Přesto jsem rychle pochopil, že se nejedná o Lysistrátu. Tedy – chválím. Inscenace čistá. Dobré divadlo. Přivedlo mne na myšlenku, jak zajímavý by byl pohled Indů na to, jak baštíme biftek. Inu: relativita dogmat.

Jan Milota

Mario Gelardi: Zlomatka

MÁ MATKA PRÁVO UDĚLAT TAKOVOU VĚC?

Rozhovor s režisérem a autorem návrhu scény Vladimírem Mátle

Je u vás v souboru někdo, kdo má s nepříjetím homosexuality vlastní zkušenost?

Myslím si, že bezprostřední zkušenost nemá snad nikdo, i když možná ano, ale nechtěl bych o tom hovořit. To byste se musela zepat všech herců, to je tak důvěrná záležitost. Stejně tak, jako to bylo v inscenaci, že svůj postoj k této orientaci musí zaujmout každý sám za sebe. Já s tím nemám problém, nebyl jsem s tím konfrontován jako rodič, ale jako člověk, a v tomto případě to naprosto respektuju. Mně to vůbec nevadí, nerad používám i to slovo nevadí. Považuji to za naprosto normální součást lidské společnosti.

Je vůbec ještě doba, kdy někomu připadá na homosexualitě něco divného?

Na inscenaci chodí generace různé, jak mladí lidé, kterým to nepřipadá kontroverzní, ale i starší generace, která to zažila na vlastní kůži a nebo s tím může přijít do konfrontace a začnou o tom přemýšlet: „co když za mnou přijde dcera nebo syn?

Jak se k tomu postavím?“ Měla by to být ukázka toho, jak by to nemělo být. Hra se nemusí týkat jen homosexuality, ale jakéhokoli problému mezi rodičem a dítětem (např. drogy). Má matka nebo otec právo na opičí lásku dotaženou na krev?

Motto vaší inscenace zní: „nikdy nic není černobílé“, stejně tak černobílá je i scéna...

Aby si lidi uvědomili, co je černé a co bílé. Má matka právo udělat

takovouhle věc? Někdo by souhlasil se zabitím někoho, kdo změnu názoru na orientaci podpořil, někdo jiný by věděl, že by neměl s vyznáním žádný problém. Názory na tuto problematiku jsou tak vyhraněné, tak proto ta černobílá. Nemusí se to týkat jen problematiky homosexuality a to bych byl moc rád, aby divák vnímal. Na jasné problematice jsme chtěli ukázat, že jsou mnohem horší věci, než že přijde syn/dcera domů a prozradí na sebe jinou orientaci. -leh-

SEDATIVY PROTI VEDRU

Mario Geraldí rozepisuje svou Zlomatkou situaci nedorozumění mezi matkou a synem. Už samotný obecně komplikovaný vztah matky a syna ještě zasadí do období parného léta na jihu Itálie. Navíc vedro nesálá jen z rozpálených ulic, „nepřirozená horkost“ sálá také z Diega – Anna je totiž postavena před fakt, že její jediný syn Diego je homosexuál. Pro Annu je tato skutečnost natolik nepřijatelná a nepřirozená, že se rozhodne za jakoukoli cenu Diega vrátit k jeho „přirozenosti“, vnímá homosexualitu jako nemoc, kterou lze vyléčit.

Diego se této brutální terapii brání, vždyť právě odhalení své skutečné sexuální orientace svou přirozenost našel, navíc našel i člověka, kterého miluje – spolužáka Alberta.

Divadelní soubor Zmatkaři promýšlí svou inscenaci tuto domácí tragédii velmi poctivě a snaží se nám ji především herecky zprostředkovat, ale zvolené scénické prostředky vedou spíš k ukazování problému než k jeho skutečnému zakoušení. Konflikt vnímáme pouze racionálně, inscenace nás o něm jen informuje, místo aby nás prostřednictvím vnitřního diváckého prožitku doprostřed neřešitelného problému vtahovala.

Matka Diega drží doma pod zámek, oslabuje ho sedativy, od okolního světa ho odšťihuje zalepenými okny (tedy jej chce ochránit před horkostí skutečnou i obraznou), znemožňuje Diegovi komunikovat telefonem s okolním světem (s tím zlým vnějším světem, ve kterém se „nakazil“). Tuto skutečnost se ale dovídáme z řečeného textu, nemůžeme ji zakoušet společně z herci.

Částečně tomu brání i scénografické řešení, které přibližně, realistickým náznakem obytné kuchyně, jen určuje prostředí. Ale už nezpřítomňuje tolik to, čím se vlastně v Annině „záchranném“ plánu stává, tedy brutálním domácím vězením.

Z čistě informativní vrstvy inscenace nás příjemně vytrhuje několik

detailů: Matka – skoro jako školačka – nosí klíče od vstupních dveří pečlivě na krku na šňůrce, sluchátko přenosného telefonu paranoidně schovává do kabelky.

K přesnému pojmenování zvrácenosti celé situace dochází v okamžiku, kdy zaplacená prostitutka Olga má probudit v Diegovi znova zájem o ženy. Diego ale nemá problém souložit s ženami, ostatně k souloži dojde. Ale aby matka pochopila, že homosexualita je nezvratný fakt, souloží Diego s Olgou jako s chlapem. Po tomto extrémně zoufalém a nezdařeném pokusu matka věčně vymění ubrus na stole, na kterém se „nezdařená“ soulož odehrála, za nový. Tento malý detail umožňuje pocítit, že matka je rozhodnuta jít ještě dál. A zdál-li se nám tento způsob „nápravy“ do této chvíle hraniční, nyní je zřejmé, že se nutně schyluje k ještě něčemu horšímu. Abychom podobně vnitřně mohli vnímat inscenaci celou (s tím všudypřítomným vedrem, jídlem, nemožností sblížit se nebo se od sebe vzdálit), potřebovali bychom takových jednotlivostí víc.

A nestávají-li se uzlové body v konfliktu událostí, tedy zážitkem jakékoli kvality pro všechny účastníky, nezůstávají po těchto jednotlivých erupcích ani stopy v prostoru. O to hůře se pak vstupuje do takové situace i dvěma návštěvníkům – zmíněné Olze a Albertovi, který je Diegův přítel, hůře pak mohou tvarovat svůj projev na základě toho, co na scéně jsou schopni skutečně zaznamenat a zpracovat.

Přesněji jsou řešeny osamělé matčiny promluvy. Jsou to nejasné, kusé vzpomínky na to, co se má teprve stát, které na třech místech přeruší hlavní dialog. Odehrávají se v koutku s křížem na stěně mimo prostor kuchyně. Tady společně s matkou, díky její strohé a soustředěné (nerealistické) intonaci, zakoušíme její bezbrannost a křehkost, a zároveň odhodlání nezastavit se před žádnou překážkou.

Štěpán Pácl

Zajímavý příběh. Vynikající herecký výkon paní Ludmily Dosátalové. Do hlubších úvah mne však moje ortodoxně – heterosexuální orientace nechce vpustit. Ale to je zcela jistě pouze můj problém.

Jan Milota

Je dobře, že se tento druh dramatiky dostává i na amatérská jeviště. Palčivé téma Zlomatky bylo v této inscenaci sděleno velmi kultivovaně a naléhavě. Pouze ve střední části představení jsem měla dojem, že situace duelu matka – syn se opakují, aniž by docházelo k výraznějším variacím nebo posunům.

Jana Urbanová

Výhoda u svatby dvou homosexuálů tkví v tom, že opravdu můžou být dvě nevěsty nebo dva ženichové. Ale zase nevím, jestli nedochází k neshodám, kdo si vezme frak, a kdo bude v bílém. Registrované partnerství je zde možné, tedy už opravdu není potřeba z toho dělat vědu. I když třeba nebudete mít doma nikdy dědu...

paní Huláková

Divadýlko na dlani Mladá Boleslav / režie: Petr Matoušek

Terry Pratchett, Stephen Briggs: Muži ve zbrani

KAŽDÝ MÁ ANKH-MORPORK V SOBĚ

Rozhovor s režisérem a hercem Petrem Matouškem

Od vašeho postupu na celostátní přehlídku uplynuly necelé dva měsíce. Předělali jste něco?

Moc jsme nepředělávali, ale hodně jsme hráli. Trochu jsme se snažili změnit klauny, kteří byli nejčastějším terčem výtek na krajské přehlídce. Pokusili jsme se z nich udělat takové utahané kolbenkáře, kteří občas mají záblesky práce. Nevím, jak moc se to povedlo a zda to bylo pro diváky čitelné. Ještě by to chtělo herecky i režijně dotáhnout. Musím se přiznat, že jsme momentálně hodně upracovaní a žere nám čas spousta dalších věcí, takže si nejsem ani jistý, jestli doděláme hru, kterou máme rozpracovanou.

S jakou představou jsi inscenaci začínal budovat?

Nebylo to tak, že bych řekl: bude to takhle. Připravil jsem podklady, rozebrali jsme situace, kdo kde přichází, postavy... Pak jsme pracovali s textem na scéně a zkoušeli jsme momentální nápady. Takhle třeba vznikla scéna s pitím kafe. Pratchett hodně pomáhá svým slovním humorem. V tom je mi strašně blízký. Možná se v tom někde až utápím. Už teď je text seškrtaný na polovinu, ale třeba by ještě unesl další zásahy. Pak je ovšem otázka, do jaké míry je to ještě Pratchett.

Jaká je tvoje scénografická koncepce?

Chtěl jsem zůstat v náznacích, ne abychom malovali kulisy. Každý má Ankh-Morpork v sobě. Ať si ho vytvoří sám nebo ať ho zná. Chtěl jsem hlavně hravé divadlo. Nedávno jsem dělal Osm žen, což je klasické iluzivní kukátko, byť trochu dělané jako komix. Proto jsme teď naopak udělali scénografii chudou, postavenou jen na kostýmech a rekvizitách.

Občas se u kostýmů najde detail, který úplně nezapadá do celkového obrazu. Je to záměr?

To je spíš moje režijní a dohledová nedůslednost. Navíc mi to až tak nevadí. Nechtěli jsme dělat kostýmovou klasiku pro Pratchetta, která se kreslí všude. Protože ho děláme velmi volně, přistupovali jsme velmi volně i ke kostýmům. Ne vždycky se asi povedlo, aby to bylo ve stejných intencích, aby to mělo všude stejnou míru nadsázky. Teď je opravdu málo času, mám v hlavě, co mi vadí, a ještě jsem to ani nestihl říct.

Plánoval jsi Muže ve zbrani od začátku jako kontaktní divadlo?

Zas až tak kontaktní nejsme. V hravosti je to trochu navázané na naši starší inscenaci A tak tě prosím,

kníže, ale snažíme se lidi netahat do děje za každou cenu. Nebereme je na scénu a neztrapňujeme je. Mám rád přímou zpětnou vazbu, kdy vidím reakce. Je to pochopitelně riskantní, protože můžou být odmítavé. Ale s tím do toho jdeme.

Zažili jste takovou odmítavou reakci?

S Pratchettem ne. V knížeti se nám párkrát stalo, když jsme hráli pro málo lidí, že bylo publikum rezervované. Nevím, jestli se smáli dovnitř nebo se nesmáli vůbec a jen se tvářili. To se ale stalo opravdu jen párkrát, protože se nám většinou dařilo hrát tak pro patnáct, dvacet lidí. Když se ale takové představení vyvede, je to o to větší síla.

Na poslední přehlídce jsi říkal, že už bys nejraději dělal jenom Pratchetta. Pořád to platí?

Asi bych si občas odskočil, ale rozhodně plánuju dalšího. Ale jinak! Chtěl bych ho udělat iluzivně, hodně iluzivně. Dokonce přemýšlím i o projekci nebo stínohře. Uvidíme. Nejdřív ale musím zjistit, zda je k dispozici překlad, a zajistit povolení. Příští rok mám v plánu jinou věc, ale za dva roky bychom se do něj mohli pustit.

-jip-

FENOMÉN PRATCHETT: ZBROJIT, ČI ODZBROJIT?

Inscenaci jedné z řady populárních divadelních adaptací „Pratchettovské románologie“ o Úžasné Zeměploše přivezlo na národní přehlídku mladoboleslavské Divadýlko na dlani. Svému zdobněmu pojmenování sice nedostalo početností herců v souboru, ale v dobrém slova smyslu ho naplnilo inscenačním přístupem k dané předloze. Zcela jistě lze předpokládat, že Terryho Pratchetta mají „zažitého“ stejně jako styl divadla, který dělají.

Textově a dějově rozsáhlé dramaturgie Stephena Briggse nabízejí velmi věrné zpracování oblíbených Pratchettových románů. Řada těchto textů se dočkala českých překladů i jejich jevištních podob (např. na loňské národní přehlídce byly uvedeny Strážé! Strážé! pražského Ty-já-tru/Načerno). Většina těchto divadelních adaptací však s sebou nese úskalí v podobě literárnosti a důrazu na slovní komiku. Záleží pak na inscenátorech, jak se s touto překážkou k snadnému zdivadelnění vypořádají.

Mladoboleslavské Divadýlko si zvolilo neiluzivní, hravou a velmi živou formu divadla odkazujícího až k dell'artovské tradici inscenování. Paralely s komedií dell'arte se nabízejí hned z několika důvodů: velmi zdařilá a přesná práce s typologií postav (zejména v přesném uchopení postav noční hlídky), používání osvědčených komických lazzí s odkazem na současnost, stejně jako jednoduché scénické řešení odehrávající se okolo, na, uvnitř i pod jedním praktikáblem. Dell'artovská je i četná, vkusná a neagresivní interakce s publikem, která napomáhá k celkové živosti a svěžesti inscenace. Stejně funkční je i arénovitě uspořádání prostoru, umožňující bližší kontakt herce s divákem. Nápadité, a zároveň sloužící formě inscenace, je výtvarné řešení

kostýmů – opět u postav noční hlídky najdeme nejzdařilejší označení charakteru skrze kostým (stylově nečistě pak naopak působí využití tradičních klaunských kostýmů). Tím, čím se mladoboleslavská inscenace Mužů ve zbrani bohužel dell'artovskou tradicí neinspirovala, je to, že příliš ctí předlohu. Sice na jedné straně pracuje s téměř kultovní látkou, do určité míry ji variuje, hraje si s ní, aktualizuje, ale celku by jistě prospělo mnohem volnější nakládání s dějovou linkou. Inscenátoři mají snahu odvyprávět celý velmi komplikovaný děj zřejmě z výrazného obdivu k autorovi, ale bohužel na úkor své inscenace.

Tato forma živého divadla je velmi vděčná a působivá, ale na druhou stranu vyžaduje veliké nasazení hráčů, souhru a zejména se po nějakém čase vyčerpá. Dostaví se pak společná únava nejen diváků, ale i herců. Stalo se to v druhé (díky tomu výrazně delší) části této inscenace. Zároveň výrazně ubývá situačního humoru a jevištní zkratky, ale přitom nám je stále hojně servírován více méně vtipný slovní humor. Divák se tak dostává vně rozpoutané hry a začíná se zamýšlet nad celkovým smyslem tohoto „úžasného zeměplošného nesmyslu“. A to je velká škoda, protože zvolená forma a herecké nasazení je „divácky nabíjející“, tak proč se „vybít“ přemýšlením.

Recenzentova poznámka pod čarou: nepomohl by nemilosrdný a „smrtácký“ dramaturgický zásah, který by například odstranil několik scén, epizod, dějových linek i postav? Vášnivý pratchettovský čtenář to pochopí a velmi dobře ví, jak je to s jejich (nejen jevištní) reinkarnací!

Petr Hašek

Můj názor bude zcela zaujatý. Soubor znám dlouho a mám moc rád jejich humor i styl. Tato inscenace je moje nejoblíbenější, tudíž i když dnes trochu padal řemen, stejně jsem se náramně bavil. Děkuju za čistou divadelnost.

Vítek Štěpán

Smět odepnout svoje nohy máje pro divadlo vlohy chtěl bych se pak tímto trikem stát u Matouška trpaslíkem

Jan Milota

S Pratchettovým humorem na jevišti mám problém, který mi bohužel ani tato inscenace nedokázala rozptýlit.

Jana Urbanová

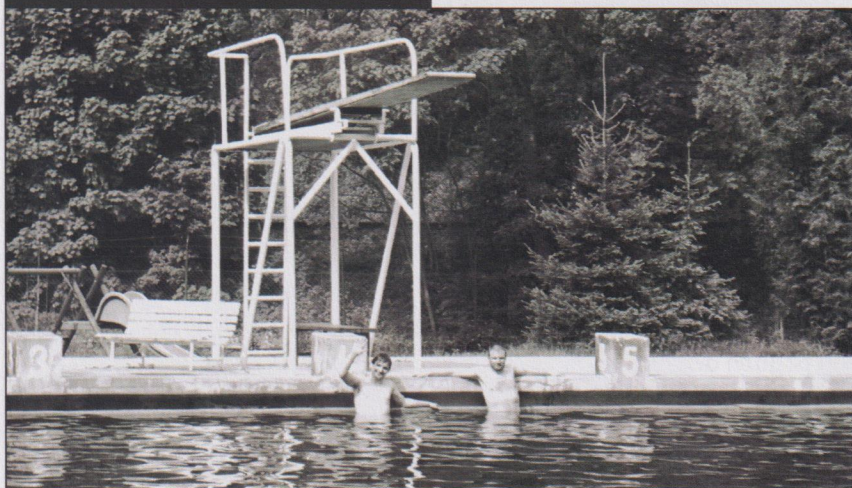
Mezi svatebními dary bylo hodně knih, našťastí nebo bohužel ani jedna od Pratchetta, nechci se vymlouvat, ale mě baví vždy jen prvních pár stránek, stejně jako u této inscenace prvních dvacet minut to byla pohádka. Kdybych nebyla vdaná, zamilovala bych se okamžitě do Nobyho, do trola i do Ferdinanda a možná i do dalších podivných postavček.

paní Huláková

PROGRAM

NA PLOVÁRNĚ

MOŽNÁ PŘIPLUJE I VORVAŇ

Novinkou přehlídky ve Volyni jsou diskuse na místní báječné plovárně. Po inscenaci se diskutující scházejí u bazénu. Každý, kdo chce něco říct (třeba i lektorskému sboru), musí skočit do ledové vody a svůj názor vyslovit až po vynoření z hlubin. Ze zatím neznámého důvodu tato podmínka výrazně snižuje počet diskutujících.

Pro ukázkou přikládáme, co jsme zaslechli na páteční historicky vůbec první vodní diskusi: „Po roz-

boru jsme jak zmoklé slepice, takovou sprchu si soubor nezasloužil, spláchly se dvě inscenace najednou, to jste je v tom teda pěkně vykoukali, teče nám do bot, vyšplouchli nás, hráli jsme jak po kotníky ve vodě, v tom rozboru dost plavu, vyždímali jsme ze sebe všechno, jsme za vodou – dohráli jsme, plácali jsme se v tom, asi už se v tom utápíme...“ Jen pozor: v bazénu byl spatřen vzácný druh vorvaně páclovaného. Tak nedělejte vlny! -leh-

INZERCE

*Vyměníme porotování ve Volyni za jakoukoli jinou přehlídku. Zn.: Honorovaně. Spěchá.
P. C. H. a J. H.*

*Jsem živá a toužím po penězích. Pokud jsi grant a máš zájem o vážný víceletý vztah, budu tě věrně čerpat, dokud nás škrt nerozdělí.
Zn.: Včera bylo pozdě. Tvoje Kultura*

*Milující zlomatka hledá nového syna.
Zn.: Láska až za hrob*

*Koupím zachovalé vydání Mužů ve zbrani.
Zn.: Rád bych si je přečet.*

Sobota 12. května 2012

K 09.30 K.V.A.S. Karviná / režie:

Lucie Raczová

Kazimír Lupinec a Sonya Štemberková: Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka

K 13.30 Diskuse (Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka)

NN 15.00 DS Nová generace při DS TJ Sokol Lázně Toušeň / režie: Filip Müller

Filip Müller: Postel aneb Život není pro děti

NN 18.30 Diskuse (Postel)

NN 20.00 Divadlo bez zákulisí Sokolov / režie: Martin Volný

David Williamson: Urvi to!
NN 23.00 Diskuse (Urvi to!)

Neděle 13. května 2012

NN 10.00 Divadlo NABOSO Boskovice / režie: Tomáš Trumpeš
Jáchym Topol: Uvařeno

K 11.30 V.A.D. Kladno / režie: V.A.D. Kladno

Lupinec & co.: Píseček

NN 14.30 Diskuse (Uvařeno, Píseček)

Legenda: NN – Na Nové, K – Kino, Nám = Náměstí Svobody, S – Semináře, PL – Plovárna

Zpravodaj XXI. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Piknik Volyně 2012.
Redakce: Lenka Huláková, Petra Jirásková, Jan Švácha, David Slížek. Vydává Městské muzeum a kulturní centrum ve Volyni.

Náklad 150 výtisků.

Zpravodaj je tištěn na barevném multifunkčním zařízení KONICA MINOLTA bizhub C220 firmy ZM Servis České Budějovice.